

"Добри момци" имају права и на лоше касетне бомбе

Пише: Едвард Херман
уторак, 12 фебруар 2013 23:30

([Z magazine](#) , фебруар 2013)

Када су државни секретар Хилари Клинтон и председник Барак Обама озбиљно и строго упозорили Сирију да ће њена употреба хемијског оружја бити “потпуно неприхватљива” (Обама), као и да ће она тиме “прекорачити црвену црту, и да ће они који су за то одговорни бити позвани на одговорност” (Клинтон), и када су то без коментара поновили “Њујорк тајмс” и водећи западни медији, човек се могао само дивити тој запрепашћујућој хипокризији.

Па, најзад, у модерним временима су Сједињене Државе Америке биле првак у коришћењу хемијског оружја, противиле су се међународним споразумима за укидање употребе тог оружја, а сада још и редовно употребљавају осиромашени уранијум у својим ратовима – а то је, како нуклеарно тако и хемијско, оружје које штети огромном броју људи који нису директан циљ тих напада. Америчка масовна употреба “Наранџастиг агенса” (Agent Orange) у рату у Вијетнаму је нашироко позната, а позната је и њена употреба муниције са белим фосфором у Ираку. Зар је могуће да Обама и новинари најпознатијих медија то заиста не знају? Или је то једноставно она ароганција надмоћних и њихово укорењено веровање да морал и међународно право почињу да важе тек у случају ако непријатељ учини нешто такво?

Може бити и комбинација тога, јер често упада у очи њихова снага самозаваравања и укорењена двострука мерила. Могуће је да је класични пример тога била она “жута киша” (“yellow rain”) отрова које су, наводно, Совјети лансирани у Лаосу почетком 1980-их година. То је било засновано на изузетно мршавим доказима – али Реганова влада је то ипак ефикасно користила за оцрњивање “империје зла” (“evil empire”). На крају је показано да су те тврдње биле лажне (та жута киша је уствари био пчелињи измет), али то је било добро искоришћено уз помоћ “Волстрит џорнала” (*Wall Street Journal* - *WSJ*) и ширења преко осталих водећих мас-медија. Много касније пошто је било доказано да се радило о превари, издавач *WSJ*-а,

Питер Кан (Peter Kann) је ипак наводио “отрована Лаоска поља” да би показао “ко су били добри – а ко лоши момци” овога света. (“Клинтон игнорише поуке историје из Вијетнама”: “Clinton Ignores History’s Lessons In Vietnam,”

"Добри момци" имају права и на лоше касетне бомбе

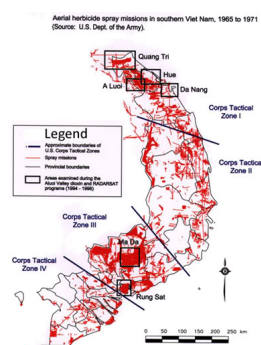
Пише: Едвард Херман
уторак, 12 фебруар 2013 23:30

WSJ,

September 9, 1992). Другим речима, Кан је, таламбасећи о већ давно доказаним лажним совјетским гадостима са „жутом кишом“ у Лаосу, у потпуности замаскирао онај стварни масовни хемијски рат који су САД водиле у Вијетнаму. Шта кажете на овај пример непоштења, или самозаваравања – или комбинације тих двеју ствари? Занимљиво је да су баш Канове сопствене новине биле те које су 1997. објавиле да 500.000 деце у Вијетнаму пати од урођених дефеката који су последица политике оних Канових “добрих момака” (Peter Waldman, “Body Count: In Vietnam, the Agony Of Birth Defects Calls An Old War to Mind,”

WSJ

, December 12, 1997: “Пребројавање: У Вијетнаму муке са урођеним дефектима подсећају на некадашњи рат“).

Данашњи апологети империјализма, у чијем центру се налазе САД, се такође праве луди о хемијском ратовању у Вијетнаму и осталим местима, као и о употреби осиромашеног уранијума. У свом недавном класичном делу из тог жанра, који естаблишмент обожава [*The Better Angels of Our Nature: Why Violence Has Declined*

(Viking, 2011): “Добри анђели наше природе: зашто се насиље смањило“], Стивен Пинкер (Steven Pinker) директно лаже о тој теми, причајући својим читаоцима да један од доказа за нову моралност у свету и за опадање насиља потиче од великих светских демократија Запада – а то је зато што су оне ставиле ван закона и не користе хемијско и биолошко оружје. Међутим, мада посвећује неколико страна насиљима у вијетнамском рату, Пинкер ниједном не помиње масовну употребу таквог оружја у “Операцији каубој” (Operation Ranch Hand), а ни у осталим програмима у тој земљи.

Што се Сирије тиче, званични пропагандисти нису тврдили да је Сирија заиста користила таква оружја – само су говорили да Запад има “обавештајне податке“ да

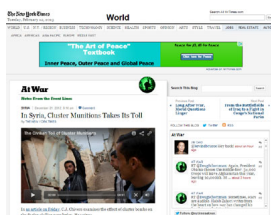
"Добри момци" имају права и на лоше касетне бомбе

Пише: Едвард Херман
уторак, 12 фебруар 2013 23:30

Сирија можда чини припреме да то уради, и да би она та оружја могла користити из свог осећања очајања. „Ми смо забринути да све очајнији Асадов режим може да се окрене хемијском оружју, или да може изгубити контролу над њим ако га се домогне нека од многих група које сада делују у самој Сирији“ (Хилари Клинтон). Са великим кашњењем, руководиоци водећих масмедија су почели да помињу и изражавају забринутост о присуству Ал каиде међу „многим групама бораца за слободу“ које иначе помажу САД и њихови савезници.

Ово све може да испадне и започињање још једне серије “повратног удара бумерангом“ тј. последица помоћи Ал каиди из опортунистичких разлога – баш као што се то догодило и у Авганистану, а можда и у Либији: САД помажу момке који ће – када дође време томе, бити називани “најгорим од најгорих“, и преобразити се из издашно наоружаваних бораца за слободу у кандидате за које ће САД захтевати изручења, и које ће онда мучити и убијати.

Осим опасности од хемијског оружја у Сирији, западни званичници и медији су и дубоко дирнути тврдњама да сиријске власти у овом конфликту користе касетне бомбе (К. Ј. Чиверс – “У Сирији падају жртве од касетне муниције“ - C. J. Chivers: “In Syria, Cluster Munitions Takes Its Toll”, *New York Times*, December 21, 2012). Овај ток догађања је већ познат, па на чудноват начин чак и смешан: водећи медији ту поново сарађују у циљаном процесу демонизације заснованом на несигурним чињеницама, али су ипак индигнирани.

Тако су и Срби били лансирани као починиоци “етничког чишћења“ у грађанском рату подржаном од стране НАТО-а, али исти тај појам се не користи за дуготрајни и масовни процес етничког чишћења које над Палестинцима врши Израел. Гадафи је, наводно, претио крвопролићем у Бенгазију, па су уз подршку водећих мас-медија и УН, САД и њихови НАТО савезници уз локалне побуњенике и најамнике извршили прави масовни покољ што је свој врхунац достигло садистичким убијањем Гадафија (о чему је Клинтонова задовољно и уз смех изјавила: „Дошли смо, борили се, и он је мртав!“).

Измишљена опасност од оружја масовног уништавања Садама Хусеина је била темељац

"Добри момци" имају права и на лоше касетне бомбе

Пише: Едвард Херман
уторак, 12 фебруар 2013 23:30

америчког агресивног рата који је за последицу имао још једну разрушену земљу, масовна убиства, и погубљење владајућег неваљалца. Сада је Сирија на реду. Неваљали Иран, који прети свету одлучношћу да напредује са својим нуклеарним програмом ће, изгледа, бити после тога на реду програма за фабриковање неуспешних држава (failed-state program) који спроводе Велике демократије (Пинкер користи назив "Велике демократије" - *Great Democracies* за те владе, које се, иначе згражавају над сваким насиљем).

Али, вратимо се касетним бомбама: њих су САД на велико користиле у Вијетнаму и Лаосу, онда у свом рату против Србије 1999. (то су само неки од осталих ратова). Израел их је издашно користио у свом нападу на Либан 2006, посебно у последњим данима тог конфликта, када је мир већ био на видику, сејући болове и смрт широм територије Либана. После тог напада на Либан, на његовом тлу је остало отприлике 500.000 бомби. Један командир израелских ракетних јединица је казао: „Оно што смо чинили је било лудачки и чудовишно: засипали смо целе градове касетним бомбама“ (Мерон Рапапорт: „Један заповедник израелске војске: `Испалили смо више од једног милиона касетних бомби у Либану` - Meron Rappaport, "IDF commander: We fired more than a million cluster bombs in Lebanon", *Haaretz*, September 12, 2006). Али, ни званичници САД ни водећих мас-медија нису имали критичке коментаре тих операција – а да и не говоримо да су изражавали упозоравања или претње због њих. Њима су то биле само неке "порођајне муке" – или су то ипак биле "самртне муке" (?) – новог Средњег Истока.

"Њујорк тајмс" никада није ни пронашао нити цитирао оног команданта израелске ракетне јединице који је израелску употребу касетних бомби назвао "чудовишном". Једини уреднички коментар тог листа на ову тему није прецизирао број тих бомби, нити је дао обавештења о времену када су бацане, није изнео никакву критику Израела због њихове употребе – а поготово ни реч о њиховој употреби као криминалној или чудовишној. Ту се ради о некој врсти антисептичности у већ постојећој традицији оправдавања тог великог етничког чишћења (уреднички коментар: "Нема места касетним бомбама" - "No Place For Cluster Bombs," August 26, 2006). Упадљиво је да његови чланци о рату никада у својим насловима немају ништа о циљању на цивилне области, ни о штети – а тај лист је такве ствари изричито цитирао у случају Гадафија у Либији и Асада у Сирији. За Израел у Либану, најближе што се на ову тему у том листу може наћи је нешто као: "Либанци групе за пружање помоћи наилазе на опасности у рушевинама" ("Lebanese and Aid Groups Find Danger in Rubble", August 25, 2006), мада тај исти лист

"Добри момци" имају права и на лоше касетне бомбе

Пише: Едвард Херман
уторак, 12 фебруар 2013 23:30

објављује и чланак о томе да "Хјуман рајтс воч" (Human Rights Watch) означава политику Израела као ратни криминал (Kifner, August 24,) као и још један чланак који је пружио неке детаље о дивљаштву против цивила у том израелском рату (Worthand Kifner, August 25).

САД су одбиле да потпишу конвенцију из 2008. којом се забрањује употреба касетних бомби, Израел такође (али и Русија, Кина и неки други). Како каже Ричард Нортон-Тејлор (Richard Norton-Taylor): „Амнести интернешенел, Оксфам и Члан 36 (“Amnesty International, Oxfam and Article 36”) – група која координира противљење том систему наоружања – рекли су да се хуманитарни обзир игноришу на разговорима које подржавају УН, као и да ће они у среду позвати Британију да се одупре покушајима САД да се одобри оно што те групе описују као `дозвола за убијање` (‘license to kill’) касетним бомбама“ ("Како кажу активисти, САД притискају УН да укину забрану касетних бомби` - `US pushing UN to lift ban on cluster bombs, say campaigners,` *Guardian*, November 22, 2011). Међутим, како САД тврде, нови модел касетних бомби може бити врло прецизно нациљан и има врло низак проценат неуспеха. Мора бити онда да су оне које има Сирија застарели и лош модел касетних бомби – али ће ипак пре бити да само добри момци и њихове марионете (тј. ми и наши савезници) смеју поседовати и користити касетне бомбе?

Једна од важних одлика касетних бомби и њихове употребе је висок број жртава код деце – па, зар званичници САД и новинари водећих медија нису тако велики заштитници дечице? Није ли председник Обама плакао над мртвом децом у Њутауну (Newtown, Connecticut), зар нису водећи медији били шокирани том трагедијом? Али – онда с друге стране имамо 500.000 деце у Вијетнаму са урођеним деформитетима – а то је и место где су стотине хиљада друге деце биле убијана, рањена или трауматизирана, а добила су микроскопску пажњу или израз жаљења, као што ни нису ни жртве после престанка сукоба (у ствари, јесу – али то је био сурови 18-огодишњи бојкот).

Уз то, имамо и класичну реакцију Медлин Олбрајт (Madeleine Albright) на извештај о 500.000 дечијих жртава “санкција масовног уништавања“ у Ираку: “Било је то вредно тога“ – а нигде неке критичке реакције у водећим медијима и без икаквог губитка статуса по Олбрајтову.

"Добри момци" имају права и на лоше касетне бомбе

Пише: Едвард Херман
уторак, 12 фебруар 2013 23:30

Ту је и садашњи талас убијања "ратника" ("militants") помоћу беспилотних летилица (drones), а уз то и колатерално – деце. Тиме руководи онај исти уплакани Обама, а нигде озбиљне критике у водећим мас-медијима. Поред тога, ту је и онај извештај о "изузетном порасту" броја урођених деформација и мртворођене деце у Фалуџи (Ирак) – приписан изузетно издашном коришћењу америчког оружја и који доводи до "кризе у народном здрављу" (Сара Морисон: "Огроман пораст урођених деформитета у Ираку у вези са америчким бомбардовањем касетним бомбама" - (Sarah Morrison, "Huge Rise in Iraq Birth Defects Linked to US Cluster Bombing," *Independent* [UK], 15 October 2012).

Водећи светски медији никада нису показивали интересовање за ову мртву и оштећену децу у далеким земљама, мада наши лидери проглашавају да је сваки људски живот драгоцен. Не занима њих чак ни живот и добробит америчке деце, где многа бивају убијана по улицама гетоа, а све већи број се грчевито бори да преживљава у светлу све више нарастајућих неједнакости, и у коме социјални аспекти државе све више бивају нападани.

Та хипокризија естаблишментских дискусија о хемијском рату, касетним бомбама и добробити деце је изузетно велика. Заиста је више од безобразлука када у својим придикама и упозорењима о сиријском хемијском оружју и касетним бомбама, Обама и Клинтон као да не увиђају своју ароганцију и безочна двострука мерила. Они као да верују да су им моралне поуке чисте и неполитичке, а водећи мас-медији то још и надувавају изнад домета обичног безочног безобразлука.

Едвард Херман (Edward S. Herman) је економиста, медијски критичар и аутор бројних књига, укључујући и "Политику геноцида" (The Politics of Genocide) заједно са Дејвидом Питерсеном (David Petersen)

Са енглеског посрбио: **Василије Клефтакис**